

גם כן פרנסה

כשחזרה תמי אסלבאום-קידר ארצה, כתבו עליה בכל העיתונים וצילמו אותה מכל צד אפשרי. בתו של הפסל הידוע והיפהפה יצחק דנציגר, שהיתה נשואה למוטלה קידר, חזרה כדי להתחיל כאן בחיים חדשים.

עברו חמישה חודשים, הורקורים כבר והאשה חזרה לאלמוניות. עכשיו שמעתי שמועה שהיא התיאשה מהארץ ומהאפשרויות שהיא נותנת לחוזרים אליה, והיא מתכוונת לעזוב אותנו שוב לטובת ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות.

טילפנתי אליה כדי לאחל לה נסיעה טובה, ולשאול למה נשברה אחרי חמישה חודשים.

"אני לא נוסעת לשום מקום. הבת שלי נוסעת ללמוד בלונדון, והבן שלי מתגייס לצבא."

"ואת?"

"אני נשארת פה!"

"שמעתי שקשה לך כאן, שאת לא מוצאת עבודה."

"זה נכון. קשה לי כאן, אבל כנראה קשה לכולם."

"אז איך את יכולה לשלוח את הילדה שלך ללמוד בלונדון?"

"אני לא שולחת אותה. היא רוצה ללמוד

אירית ומיקי שטראוס
מי ישקנו כוס חלב?

פועלי כל העולם

אתם זוכרים שאירית שטראוס (מהגבנות) נישאה לליאון קיסלר (מהמילונים) בחתונת-פאר בעכו?

אתם כולכם חושבים שמאותו היום והלאה הם יחיו להם באושר-ובעושר ובכטלה גדולה. כי ממילא יש להם יותר כסף ממה שהם יכולים לבזבז. אז יש לי הפתעה בשבילכם. אומנם, מייד אחרי החתונה נסע הזוג לירח-דבש ארוך. שכלל טיסות למקומות אכזזיים ושהייה בבת-רמלון אכסקלוסיביים. אבל הירח נגמר, והם חזרו הביתה. ואז התחיל הזוג הצעיר לעבוד.

ליאון יוצא כל יום מהבית, השכם בבוקר, וחוזר מהעבודה שלו מאוחר בלילה, ממש בחושך. אירית, לעומת זאת, תחילה מסדרת את הבית ומכינה אוכל קל, ומייד אחרי זה היא מתייצבת לעבודה בחנות סופר פארם בקניון ברמת-גן. בערב הם חוזרים הביתה, עייפים אך מרוצים, ושרים בשני קולות (סופרן ואלט) את "מי יצילנו מרעב, ומי יתננו כוס חלב".

איפה א"ד גורדון, שיראה כמו עיניו שגם היום יש כבוד לעבודה? כל מה שיש לי להגיד זה כל הכבוד, לפחות שלוש פעמים.

חתונה מאוד מדיצינית

הרופא התורן במחלקה הגינקולוגית בבית-החולים הדסה בעין-כרם היה עמוס עבודה ביום השלישי שעבר בשעות הערב. איני יודעת אם התורן הזה, הד"ר ג'ורג' רחמילביץ, נבחר בהגרלה או שהוא התנדב להיות תורן. כל חברי הרופאים השתתפו בשימתו של מנהל-המחלקה, הפרופסור יוסף שנקר, שהשיא את בנו, ינון, כתב בגלי צה"ל לרדיו בבהן, בתו של הד"ר יוסף בבהן.

החתונה המדיצינית נערכה על שפת הבריכה של מלון בירושלים, ומלבד עשרות הרופאים היו בקהל גם נציגי גלי צה"ל ונציגי השמנה וסלתה של

צדק, צדק תרדוף

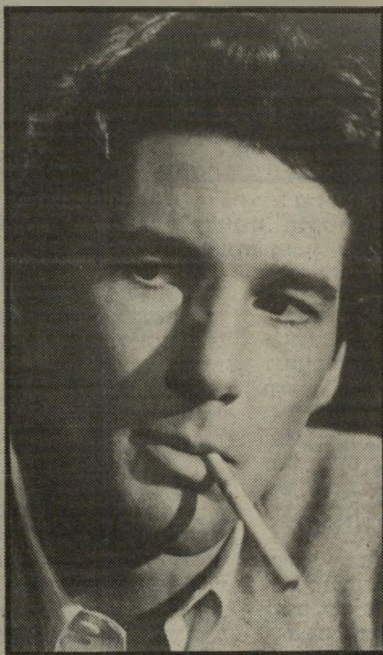
מי שחושב שבחיפה לא קורה כלום מאז ה-15 במאי 1948, כשסילקו את הבריטים מהארץ, לא יודע מה הוא מדבר.

יש בחיפה חתיכות וחתיכים, ויש פנורמה ויש צ'ק-פוסט וטכניון, ויש בתי-קפה ויש מיסעדות, ויש רומאנים ויש חתונות וסטלה מאריס, ויש פושעים ויש שופטים ויש בתי-משפט.

בבית-המשפט התחיל הרומאן בין שופטת-השלום מיכאלה שידלובסקי, שהיא גרושה ואם לילדה, ובין השופט המחוזי תאודור אור. השופט אור התגרש לא מזמן מאשתו הראשונה, ויש אומרים שהוא עשה את זה במיוחד כדי לשאת את השופטת מיכאלה שידלובסקי. את ירח-הדבש, אגב, הם בילו רחוק מחיפה, אבל בכל זאת ליד מים והרים, כלומר במלון סנסטה בטאבה, השבוע הם גמרו את ירח-הדבש וחזרו לחיפה, כדי לשבת על כס המישפט שלהם - היא בשלום, הוא במחוזי.

דויד (לא לוי) מלך ישראל

אם יהיה לכם קצת זמן השבוע, תתפסו רגע של קושה, טוב?

ריצ'ארד ג'ור
עונת המלפפונים

לפני שלושה שבועות דיווחה מירה אברך כמרדור שהשחקן יפה-התואר ריצ'ארד ג'ור נמצא בארץ, ושאפשר לראותו משחק טניס במיגרשים של מלון המלך דוד בירושלים. עוד סופר בקטע, שריצ'ארד ג'ור הגיע לארץ כדי לסייג פוג פה אווירה, שתעזור לו לגלם את תפקיד דויד המלך בסרט הנושא את אותו שם.

אני מוכנה לנסוע בשביל ריצ'ארד ג'ור להוליווד, או לירושלים שאני לא אסע? לקחתי את המכונית, עברתי כמה עכירות-תנועה, ותוך 40 דקות התייצבתי בדרך המסוכנת של מלון הפאר, שם נישגשתי מייד לשני המרגלים הקבועים שלי ושאלתי אותם: איפה הוא?

המרגלים שלי הסתכלו עליי בזילזול, ושאלו: "גם את אכלת את הסיפור הטיפשי הזה? אין פה שום ריצ'ארד ג'ור ושום דויד המלך. כל הסיפור הזה מצוץ מהאצבע של איזה יחסי-ציבורניק, שרצה לקדם את הסרט."

רבתי קצת עם המרגלים שלי, ואחר-כך התקפלתי וחזרתי לשפלה, ובכל זאת כל הזמן היתה לי הרגשה שאולי הוא בכל זאת היה שם, ואני לא הצלחתי לראות איך הוא סופג אווירה. רק עכשיו אני יודעת שהמרגלים שלי צדקו. הסרט המוכן, המצולם והערוד, מוצג השבוע בתל-אביב, ורק אידיזם מאמין שמיום ספינת האווירה ועד להקרנת הסרט הגמור עוברים שבועיים.

אני מכינה שיש עכשיו עונת-מלפפונים, וחוזר מהצליזיסם לא קורה כאן כלום. אז העבודה שלכם, אנשי יחסי-הציבור, זה להמציא גימיקים וטריקים, אבל בשום אופן לא בלופים.

לב קרוע

הבן שלה, רונן שגיא, יושב בבית-הסוהר, במחלקה הפסיכיאטרית הסגורה, הבעל שלה, עמי, נמצא בפאריס, והלב של ליזיקה נקרע בין שניהם. הכל חיכו לראות לאיזה כיוון ייקרע הלב.

עכשיו התברר שעמי ניצח, וליזיקה מנסה

ליזיקה שגיא
בין הבן לבעל

למכור את מכונית-היופי שלה, ולעזוב אותנו לטובת פאריס היפה.

עשיתי לליזיקה את אחד הדרינג-דרינגים שלי, ושאלתי אותה: "מתי תחלט לעזוב את הארץ?"

"איזה לעזוב? מה כולם רוצים ממני? אסור לי לנסוע לבעלי לחגים?"

"אם את נוסעת לחגים, אז למה סגרת לגמרי את מכון היופי?"

"מפני שהבחורה שעובדת איתי יוצאת עכשיו למילואים."

בדרך כלל אני מקנאת כאנשים הנוסעים לפאריס. הפעם אני לא מקנאת בכלל. אלא המשאירה את בנה, שגורן למאסר-עולם, לא תצאה אפילו בעיר-האורות.